

ЧЕРВОНА БЕЙСБОЛОЧКА Й НЕ ЗЛИЙ НЕ СТРАШНИЙ КОЛЬОРОВИЙ ВОВК

(п'єсу створено в рамках III Лабораторії драматургії НСТДУ)

адаптація казки “Червона Шапочка”

авторка

Олена Шевченко

zdu_otveta@ukr.net

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Червона Бейсболочка - дівчина-підліток

Червона Шапочка - мама Бейсболочки

Червоний Беретик - бабуся Бейсболочки, мер міста

Вовченя

Хлопчик (маленький охоронець)

Дівчинка (маленька Червона шапочка)

Мама дівчинки (юна бабуся Червоний Беретик)

Умка - білий ведмідь

Вовк - з різнокольоровим чубчиком

Шестеро козенят - клас вовка

Метелик на самокаті

Охоронець

Охоронець

Охоронець

Ведмедик - син Умки

Сцена 1

Звуки лісу. На галявині грають діти і звірята. Хлопчик і дівчинка будують вежу.

Х л о п ч и к: Набридло. Давай у щось інше пограємо. У мене вже нога затерпла сидіти.

Д і в ч и н к а: Давай в хованки.

Х л о п ч и к: Та грали вже. Давай в квача.

Д і в ч и н к а: Я не хочу.

Х л о п ч и к: А давай нову гру вигидаємо, свою?

Д і в ч и н к а: Давай! Я хочу бути в ній принцесою!

Х л о п ч и к: А я хочу бути сильним! Давай тебе хтось вкраде, а я тебе врятую!

Д і в ч и н к а: Давай! А хто мене вкраде?

Хлопчик озирється. Бачить маленьке вовченя, яке саме грає в пасочки.

Х л о п ч и к: Агов, привіт!

В о в ч е н я: Привіт!

Х л о п ч и к: Хочеш з нами пограти?

В о в ч е н я: *(відразу відкидає пасочки, схоплюється з місця)* Навіть не знаю!

Д і в ч и н к а: Ми вигидали свою нову гру. Я буду красивою принцесою.

Х л о п ч и к: А я буду сильним... сильним і сміливим!

В о в ч е н я: *(перебиває, радісно)* А я... а я буду Стівом з Майнкрафт!

Х л о п ч и к: Ні!

В о в ч е н я: Тоді Єдинорогом! Я дуже хочу побути не сірим вовком, а кольоровим Єдинорогом!

Х л о п ч и к: Ні! Ти будеш злим вовком! Ти вкрадеш її, а я тебе поб'ю і спасу її!

В о в ч е н я: Але я не хочу, щоб мене били! І взагалі я не хочу бути вовком! Тим більше - злим!

Х л о п ч и к: Тоді ми не будемо з тобою грати.

В о в ч е н я: Я й так вовк. *(Гнівається)*. Я хочу побути кимось іншим. І злим я теж бути не хочу! *(Тупає ногою)*

Заходить мама дівчинки, одягнена в червоний беретик. Бере її та хлопчика за руку.

М а м а д і в ч и н к и: *(перелякано)* Червона Шапочко, доню! Ходімо звідси. Якийсь цей вовк злий.

В о в ч е н я: Я не злий! Я засмучений і розсерджений! Тому що... тому що...

Мама забирає дітей. Вовченя плаче.

Сцена 2

Звуки лісу. Газон біля будиночка. Жінка в червоній панамі і дівчина в червоній бейсболці малюють картини. На таці лежать пиріжки, стоять склянки, графин з компотом. Дівчинка відходить від свого мольберта і заглядає в мамин. По дорозі бере з таці пиріжок, жує його.

Бейсболочка: Мам, ну дуже красиво! Тільки троянда у тебе в самому центрі намальована.

Мама: Так, Червоно Бейсболочко! Це щоб відразу на неї звертали увагу.

Бейсболочка: Але, є таке правило ...

Мама: О ні! Я - вільний художник і малюю як хочу! Я не буду слухати ніяких правил!

Бейсболочка: Мам, ти можеш принаймні послухати.

Мама: Добре, я послухаю.

Бейсболочка: Є таке правило Золотого перетину. Розумієш, наше око влаштований так, що воно звертає увагу зовсім не на центр картинки. Дивись.

Бейсболочка розповідає і малює у себе в мольберті золотий перетин.

Бейсболочка: Називається - правило Золотого перетину. Якщо ти подивишся на картинку, то найбільше звернеш увагу на одну з цих чотирьох точок. Тому щось важливе потрібно малювати приблизно в цих місцях.

Мама слухає Бейсболочку і милується нею, посміхається, іноді киває на знак розуміння. Дивиться на схему з перетином, яку намалювала Бейсболочка.

Мама: Як добре, що ти вчишся в художній школі і тобі там розповідають різні секретики малювання!

Бейсболочка: Як добре, що у мене є бабуся, яка оплачує цю школу для художників.

Мама відвертається, нібито вивчаючи схему.

Бейсболочка: Мам, не треба робити вигляд, що ти не чуєш.

Мама не відриває погляд від аркуша паперу, відходить подалі від дочки.

Бейсболочка: Ти обіцяла, що подзвониш їй. І що ви помиритеся колись.

Мама: Колись помиримося.

Бейсболочка: Коли?

Мама: Колись.

Бейсболочка: Може, ти її пробачиш?

Мама: Мені нема що їй пробачати.

Бейсболочка: Ну тоді нехай бабуся тебе простить.

Мама: Я теж нічого поганого їй не робила. Просто у кожного своя правда.

У Бейсболочкі дзвонить мобільний телефон. Вона дивиться на екран.

Бейсболочка: А ось і вона, мені пора. Я сьогодні у бабусі переночую.

Мама: Добре. Візьми кошик біля дзеркала. З пиріжками. Там бабусині безглютенові окремо загорнуті.

Бейсболочка: А можна я їй нарешті скажу?

Мама: Ні.

Бейсболочка: Мам, ну мені набридло брехати!

Мама: Ні!

Бейсболочка: *(відповідає на дзвінок)* Альо, привіт, бабулік! Хотіла тобі щось мегаважливе сказати!

Мама: *(погрожує пальцем Бейсболочке, прикладає палець до губ)*.

Бейсболочка: *(в телефон)* Хотіла сказати, що дуже тебе люблю і щаслива, що ти є у мене.

Мама видихає з полегшенням. Бейсболочка докірливо хитає головою і йде.

Мама: Ти не забула вдягти Бейсболочку?

Бейсболочка: Та я її не знімаю ніколи.

Сцена 3

Звуки міста. Пізній вечір. Юна мама Червоної Бейсболочки (в червоній шапочці) грає в Дженгу з Білим ведмедиком. Юна мама Червоної Бейсболочки дуже старається витягнути блок акуратно, але вежа Дженги руйнується. Вона демонстративно засмучується. Разом сміються.

У м к а: *(дістає печиво з кишені)* Червона Шапочка, будеш? Пригощайся.

М а м а: Ой, спасибі! Я так зголодніла. У нас холодильник порожній зовсім.

Входить молода бабуся Червоної Бейсболочки (в червоному беретіку). Насторожено дивиться на Ведмедика.

М а м а: О, мама! Привіт! Я переживати вже почала. Темно, а тебе немає.

У м к а: Драстуйте.

М а м а: *(ведмеду)* Нам потрібно за собою прибрати гру *(складають Дженгу)*.

Б а б у с я: Багато роботи було. Мер хворіє. Я ледве встигаю проводити всі зустрічі. І свої, і замість нього.

М а м а: Я хотіла тебе познайомити з Умкой. Ми разом ходимо на сальсу.

Б а б у с я: Я так розумію, Умка - ведмідь?

М а м а: Так.

Б а б у с я: Білий?

М а м а: Ну да!

Б а б у с я: *(холодно, не дивлячись на Ведмедика)* Вечір добрий.

Ведмедик мимоволі робить крок назад.

М а м а: Нас сьогодні тренер поставив в пару.

Бабуся різко повертається і оцінююче дивиться на Ведмедика. Той не знає, куди себе подіти. Ведмедик мимоволі робить ще крок назад.

М а м а: Ми будемо брати участь в змаганнях з сальси за Кубок міста!

Бабуся одягає окуляри і ще пильніше вдивляється. Ведмедик знову робить крок назад.

М а м а: Я хотіла тебе покликати заздалегідь. Щоб ти відпросилася з роботи і внесла в свій щільний графік. Через три місяці це буде. Двадцять третього числа.

Б а б у с я: Мені, звичайно, дуже шкода. Але не буде вашого кубка.

М а м а: Буде, точно буде, Умка скажи!

У м к а: *(невпевнено)* Т-так.

Б а б у с я: Дуже шкода, що ви, молоді люди, не читаєте закони. З сьогоднішнього дня набув чинності закон, згідно з яким тільки домашні тварини можуть жити в нашому місті постійно. А лісові мешканці зобов'язані залишати місто з сьомої години вечора і до сьомої ранку.

М а м а: Але чому?

Б а б у с я: Заради нашої ж безпеки! Лісові звірі дикі й агресивні!

М а м а: Дурниці! Умка зовсім не небезпечний!

Б а б у с я: До речі, шановний, вже 21.13. Ви в курсі, що порушуєте закон?

М а м а: Як тобі не соромно! Ти що, виженеш мого гостя вночі?

Б а б у с я: Я не стану покривати злочинця.

М а м а: Тоді я піду разом з ним! Тому що ви з мером придумали дурний закон!

У м к а: Я, мабуть, піду. Вибачте, не хотілося непокоїти тебе і вас.

Умка йде.

Б а б у с я: Червона Шапочка! Як тобі не соромно! Що про мене скажуть на роботі? Що моя дочка водиться з ведмедем? Ще й з білим? Понаїхали тут всякі. Гаразд би він як все ведмеді був - коричневий. А то що це за колір хутра - білий.

М а м а: Та причому тут колір хутра до його характеру, мама? Він ввічливий, добрий, розумний, він мене додому проводив, своєю їжею поділився.

Б а б у с я: Навіть якщо і так. Ти правда зібралася з ним брати участь в змаганнях з танців? Ти чула вираз танцює як ведмідь?

М а м а: Умка дуже мило танцює!

Б а б у с я: Яку медаль можна там натанцювався з ведмедем?

М а м а: Яка різниця! Медаль це ж не головне!

Б а б у с я: А для чого тоді потрібні змагання?

М а м а: Щоб бачитися і спілкуватися там з близькими по духу!

Б а б у с я: Зі мною спілкуйся, я що, не близька!

М а м а: Ні. Близькі один одного розуміють і підтримують! І вони поруч, коли потрібно! А тебе ніколи немає поруч! Ти тільки про роботу і думаєш!

Мама тікає навздогін за Умкой.

М а м а: Я буду жити у лісі!

Б а б у с я : Зупинись негайно! Червона Шапочка! Стій!

Сцена 4

Бейсболочка йде по мосту з кошиком в руках. З одного боку моста звуки лісу, чим далі вона йде по мосту, тим голосніше звуки великого міста. Бейсболочка ходить туди-сюди по мосту, їй подобається гратися звуками.

Бейсболочка: (наспівує)

Тут тихіше, тут голосніше.
Тут темніше, тут світліше.
Тут спокійніше, тут веселіше.
Але не це найголовніше.
Важливо, що я - посередині,
Посередині, посередині,
Посередині, рівно посередині.

Повернувшись до початку моста з боку лісу, Бейсболочка бачить як з боку міста один за іншим на місток заходять шестеро козенят і останнім з'являється Вовк.

Бейсболочка: (ражує) Одне козеня, два, три, чотири козеняти, п'ять, шість козенят. І... вовк? Ой! Це ж вовк і шестеро козенят?

Бейсболочка відставляє убік кошик, чекає, поки козенята перейдуть міст і зненацька вискакує між Вовком і останнім козенятком. Міцно тримає Вовка.

Бейсболочка: Тікайте! Я його затримаю! Біжіть швидше!

Козенята відтісняють Бейсболочку від Вовка, оточують Вовка, притискаються до нього спинами, беруться під руки.

Бейсболочка: Що? Що відбувається?

Козенята скандують.

Козенята: Вовк - наш вчитель! Від-пус-тіть! Вовк - наш вчитель! Від-пус-тіть!

Бейсболочка відходить від Вовка і козенят.

Бейсболочка: Перепрошую. Помилочка вийшла (поправляє одяг вовка). Вибачте ще раз. Просто такий збіг. Тут як раз шестеро козенят, один сховався вдома.

Вовк: Я вас розумію. Взагалі у мене в класі і вовченята, і їжачки, і ведмежата, і багато кого. Але коли йдемо з козенятами то ось так іноді буває.

Бейсболочка дістає з кошика кожному по пиріжку.

Б е й с б о л о ч к а: Зрозуміла. Буду знати. Пригощайтесь. Безглютенові. Безмолочні. Без цукру.

В о в к: О, дякую! (Жує) Ми розробили схему поведінки на такий випадок. Вони відволікають, а я дістаю посвідчення вчителя.

Повз на самокаті проїжджає Метелик. Пригальмовує поруч з компанією.

М е т е л и к: Всім привіт. О, Бейсболочка, а як це ти без самокату свого?

Б е й с б о л о ч к а: Привіт! Та колесо треба підкрутити. А ти в місто? Підкинеш? Мені в офіс до бабусі. До Червоного Беретика.

М е т е л и к: Заплигуй швиденько. Я поспішаю.

Бейсболочка стрибає на самокат позаду Метелика й махає всім до побачення.

К о з е н я: А чого це метелик їздить? В нього ж є крила, хай літає.

В о в к: Сонечко, його тіло - його діло. Так, хлопці й дівчата. Стали по двоє. Ой, а це що?

Вовк бачить кошик Бейсболочки, бере його.

Сцена 5

Звуки міста. До кабінету бабусі Червоної Бейсболочки входить вовк.

В о в к: Здрастуйте. Вибачте, я вас не відриваю? Я буквально на секундочку, віддати ось цей кошик.

Б а б у с я: *(схоплюється з крісла на коліщатках і ховається за його спинку)* О боже, це ж кошик моєї онуки!

В о в к: Так, я хотів...

Б а б у с я: Що ти з нею зробив?! Охорона, допоможіть, охорона!

В о в к: Так я нічого не...

Бабуся пищить, кричить, не дає вовку і слова сказати, кидає в нього предмети зі столу і все, що попадеться під руку. Вовк ухиляється і намагається повертати предмети на свої місця.

Б а б у с я: Допоможіть! Вбивають! Він хоче мене з'їсти! Допоможіть!

В о в к: Так я не... Ну навіщо воно мені... Я хотів...

Бабуся відступає, ховаючись за спинку стільця, предметів під рукою ніяких немає, і вона кидає в Вовка шпильку з коштовним камінням. Вовк підіймає шпильку. Вбігають охоронці. Скручують Вовкові лапи і пащу. Бабуся ховається під стілець, де її майже не видно.

Б а б у с я: Жах, який жах!

О х о р о н е ц ь: Не хвилюйтеся, більше він не заподіє вам шкоди.

В о в к: *(мугикає, намагаючись щось сказати з закритою пащею).*

Входить Червона Бейсболочка.

Б е й с б о л о ч к а: Що тут коїться?

О х о р о н е ц ь: Ось. Вовк вкрав у вашої бабусі дорогоцінну річ якусь.

В о в к: *(заперечувально киває).*

Б е й с б о л о ч к а: Але він не міг! Я його знаю!

В о в к: *(ствердно киває).*

О х о р о н е ц ь: Але ось же - він тримає її.

Б е й с б о л о ч к а: Давайте запитасмо у Бабусі. До речі, де вона?

Б а б у с я: *(з-під крісла)* Я тут.

Б е й с б о л о ч к а: Ти в порядку?

Б а б у с я: *(сідає в крісло)* Дайте води.

О х о р о н е ц ь: Я принесу.

Б е й с б о л о ч к а: *(Розв'язує Вовкові пащу)* Що сталося?

В о в к: Дякую! Ти забула кошик. А мені треба було в костюмерну забігти. Вона тут ось, через дорогу. Я і вирішив занести кошик одразу твоїй Бабусі.

Поки вовк розповідає, охоронець приносить воду, Бабуся п'є, поглядає на Вовка і Бейсболочку крізь охоронця.

В о в к: Я увійшов, а вона почала кричати і кидати в мене всякі ось ці штуки.

Б е й с б о л о ч к а: Бабуся, що трапилось?

Б а б у с я: Він... Він... Я... Він...

Б е й с б о л о ч к а: Заспокойся. Він зробив щось погане? Заспокойся, подумай, згадай.

Б а б у с я: *(важко зітхає)* Ні.

Б е й с б о л о ч к а: *(підходить до бабусі, бере її за руку)* А що сталося тоді?

Б а б у с я: Я працювала, перевіряла договір з постачальником. Тут в двері постукали. Хтось сказав вибачте, увійшов, я підняла голову. Побачила вовка. І...

Б е й с б о л о ч к а: І?

В о в к: І?

Б а б у с я: І я сильно злякалася. Дуже сильно.

Б е й с б о л о ч к а: Але чому? Подивися на нього, він же не страшний. Він ввічливий, постукав, вибачився.

Б а б у с я: Ну начебто так.

Б е й с б о л о ч к а: Так чого ж ти злякалася.

Б а б у с я: Що він...

Бабуся починає вести себе як маленька дівчинка.

Б а б у с я: Що він... Ні, я не хочу говорити. Не чіпайте мене! *(Схрещує руки на грудях, відстовбурчують нижню губьошку, відвертається разом з кріслом, майже плаче).*

Б е й с б о л о ч к а: Бабуню, ну чого ти, заспокойся.

Б а б у с я: Я доросла людина! У мене серйозна посада! Я так не можу!

Б е й с б о л о ч к а: Ти доросла, але людина ж! Ти маєш права боятися. Чого саме ти злякалася?

Б а б у с я: Що він... вкусить мене за бочок.

Б е й с б о л о ч к а: Що?

В о в к: Що?

О х о р о н ц і: Що?

Б а б у с я: *(потроху повертається в кріслі до них)* Ну мені в дитинстві часто говорили, баю-баюшкі-баю не ложися на краю, прийде сіренький вовчок і вкусить за бочок. А я так люблю на краю спати. І щоб ось так ніжка звисала з ліжка і рука ось так за краєчок. Мені так страшно завжди, але так зручно. І я весь час чекаю, що прийде вовк і вкусить мене за бочок.

В о в к: Я, звичайно, перепрошую, але я вас за бочок точно кусати не буду. У мене на це часу немає. Та й бажання ніякого.

Б е й с б о л о ч к а: Ба, виходить, ти злякалася якогось уявного вовка в своїй голові. А накричала на нього?

Б а б у с я: Ну не знаю.

Б е й с б о л о ч к а: Ну, виходить, що так.

В о в к: Так.

О х о р о н ц і: Так.

Б а б у с я: Виходить, що так.

В о в к: Можна, я вже піду? Мені костюм Принца потрібно знайти терміново в костюмерній. У моїх дітей ввечері спектакль в школі. А Їжачок захворів. І роль Принца буде грати Ведмедик. А костюм Принца Їжачка на Ведмедика, знаєте, трохи замалий. А ще фотографа потрібно знайти, хто спектакль пофоткає.

Б а б у с я: Звичайно, йдіть.

В о в к: Дякую (*стоїть*).

Б е й с б о л о ч к а: Дякую за корзинку!

В о в к: Будь ласка (*стоїть*).

Б а б у с я: (*з побоюванням*) А чого ви не йдете? (*Прикриває свої боки*).

В о в к: Перепрошую, а можна мене... (*простягає вперед пов'язані лапи*).

Б а б у с я: Ах, так. Звичайно звичайно. Розв'яжіть його.

Охоронці розв'язують лапи вовка. Бейсболочка допомагає. Бабуся задумливо спостерігає за Вовком.

Б а б у с я: Скажіть, а правду кажуть, що зайці боягузливі?

В о в к: Ну не всі.

Б а б у с я: А лисиці хитрі?

В о в к: Не завжди.

Б а б у с я: Виходить, що і свинки не обов'язково брудні?

В о в к: Звичайно. Є й такі, і такі.

Мотузки розплутати, Вовк розтирає зап'ястя, поправляє зачіску і одяг.

Б а б у с я: (*до себе*) Значить, танцює як ведмідь, не означає, що погано танцює.

В о в к: О! А ви приходите сьогодні ввечері на наш спектакль! Там мій Ведмедик-принц якраз танцювати буде. Самі все побачите!

Б а б у с я: Вдячна за запрошення. Та в мене справ - по горло. Я - серйозна й поважна людина.

Сцена 6

Звуки міста. На сцені співає Ведмедик. Збоку сцени йому підказує Вовк.

В е д м е д и к: Я Принц і в мене
 Прекрасне майбутнє.
 Війну розпочну -
 Назвуть незабутнім,
 Треба лише
 Кілька міст приєднать...
 Але
 Я хочу танцювать!

 Я Принц і маю
 Поводитись ґречно,
 Вдягатися модно
 І тільки доречно.
 Корону не маю
 Я права знімать...
 Та в ній
 Незручно танцювать (*знімає корону*).

 Тепер я не принц,
 Не єдиний один,
 Тепер пересічний я
 Громадянин.

Ведмедик танцює. Лунають оплески. З глядацької зали на сцену піднімаються Бейсболочка, Бабуся, Вовк, охоронці, інші глядачі. Бабуся дарує Ведмедикові квіти. Всі розходяться по невеликих групах, щось жваво обговорюють. Бабуся залишається наодинці з Ведмедиком.

Б а б у с я: Ви прекрасний артист! І чудово танцюєте. У вас велике майбутнє.

В е д м е д и к: Дякую, тільки тато каже, що це просто хобі.

Б а б у с я: Думаю, ваш тато помиляється.

Підходить Умка.

У м к а: Думаю, не помиляюся. Він талановитий. Але розвиватися йому немає де.

Б а б у с я: Але в місті є багато акторських і танцювальних шкіл.

У м к а: Але вдень я та його мама працюємо, він вчиться. А ввечері... кому як не вам знати цей закон. Увечері лісовим мешканцям заборонено з'являтися в місті.

Б а б у с я: Вибачте, а ви, напевно, Умка?

В е д м е д и к: Тато, ви що, знайомі?

У м к а: Ну як сказати. Починали знайомитися.

Б а б у с я: Я повинна вибачитися. Я помилялася. Пробачте мене. Давайте спробуємо почати все знову. Добрий день. Мене звуть Червоний Беретик.

У м к а: Драстуйте. Я - Умка, приємно познайомитися.

Б а б у с я: Мені здається, що у вашого малюка велике майбутнє. І ще мені здається, що якийсь закон скоро скасують.

Б е й с б о л о ч к а: Мама, мама! Підійди сюди!

Б а б у с я: Ой! Червона Шапочка, донечко! Вона теж тут!

Бабуся ховається за Умку.

Б е й с б о л о ч к а: Так, вона тут фоткає спектаклі. Ба, ти що знову твориш?

М а м а: *(підходить, каже ведмедям)* Ти знову на висоті! Весь в тата! Браво!

У м к а: Дякую. Шапочка, мені потрібно тобі дещо сказати. Точніше, показати.

Умка робить крок в бік. Шапочка бачить Беретик.

М а м а: Мама?

Б е й с б о л о ч к а: Бабуся, а мені потрібно тобі дещо мегаважливе сказати. Весь час пиріжки тобі готувала не я. А мама. Та вона просила цього не казати.

В е д м е д и к: *(дивиться то на Маму, то на Бабусю)* Мені здається, вам є про що поговорити.

Всі відходять. Мама і Бабуся залишаються удвох. Щось кажуть одна одній. Розмови не чутно. Обіймаються. Підходить Бейсболочка, обіймає їх обох.

Б а б у с я: Чому я раніше не вибачилася. Стільки років загубила. Дякую вам, пане Вовк. Ви тоді пішли, а я відклала всі справи, сіла і стала думати. Я намагалася пригадати, відколи це мені так лячно бачити мешканців лісу. Не пригадала жодного випадку, щоб мене хтось образив!

М а м а: Мамо, ти ж мені розповідала, що тебе у дитинстві з'їв вовк! Разом із бабусяю. І вас врятували лісоруби.

Б е й с б о л о ч к а: Мамо, та ні! Це ж ти мені про себе розповідала. І казала, що треба носити червоне щось на голові, щоб відлякувати хижаків.

М а м а: Ні, то про Бабусю.

Б а б у с я: Та то не про мене. То мені моя бабуня розповідала, що їй її бабуня казала. Про свою прабабцю. Начебто. Що їх разом із бабцею з'їли.

Б е й с б о л о ч к а: Але це не точно?

Б а б у с я: Але це не точно.

М а м а: Якщо такі справи, то я, мабуть, ось так зроблю *(знімає свій капелюшок)*. Дуже не зручно фотографувати.

Б е й с б о л о ч к а: А так можна було? *(теж знімає свого капелюха)*.

Б а б у с я: (знімає свого капелюха) Нормально. Нормально. Навіть майже не страшно без нього.

Вовк подає знак лапою. Музика припиняється.

В о в к: Друзі! Друзі! Антракт закінчено, будь ласка, поверніться на свої місця! На вас чекає друга частина вистави!

Вовк швиденько вибігає. Глядачі сідають на свої місця, аплодують. На сцену знову виходить Вовк, але вже в костюмі кольорового єдинорога, співає пісню.

В о в к: (вірш у прозі) Я - єдиноріг. Часом мені здавалося, що мене не існує. Істота міфічна. Без дома, без долі. Доволі трагічно. Десь прочитав, що я - символ доброчесності. Я підтримую рівновагу у Всесвіті. І тоді я остаточно зрозумів. Так, мене не існує. Мене не можна побачити, не можна помацькати. Але я є. Мене можна відчуту у своєму серці та розгледіти у вчинках.

(пісня)

Якщо скажуть, що ти сірий,
Не зважай, не зраджуй мрію -
Розмальовуй
Чубчик кольорово.

Треба потрошечку йди до мети,
Бігти, пливти або навіть повзти.
Смужка до смужечки, цятка до цяточки
Важко в дорозі - взувай м'які тапочки!

Покручусь, підстрибну і навчусь,
Всіх незгодних за бочок кусь-кусь!
Покручусь, підстрибну і навчусь,
Друзям на всю пашу посміхнусь!

До Вовка на сцені приєднуються всі присутні, підспівують.

Якщо скажуть, що ти сірий,
Не зважай, не зраджуй мрію,
Розмальовуй
Чубчик кольорово.
Якщо скажуть, що ти сірий,
Не зважай, не зраджуй мрію,
Розмальовуй
Чубчик кольорово.

Кінець

2021